

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στη μακρόχρονη ενασχόλησή μου με το ελληνικό τραγούδι υπήρχαν στιγμές που κάποιος στίχος με ξάφνιαζε: είτε γιατί μια εικόνα αναδύοταν από αυτόν είτε γιατί το νόημά του ήταν κάπως αναπάντεχο. Έτσι από μια μάλλον αδιάφορη μουσικά καντάδα ξεπηδούσε μια εικόνα «ζεν», ένας στίχος σε κάποιο ανύποπτο λαϊκό τραγούδι ξεχείλιζε από μια απέραντη τρυφερότητα, ενώ μια θυμόσοφη μαντινάδα προκαλούσε ένα αυθόρμητο χαμόγελο. Αποφάσισα να κρατώ σημειώσεις για ό,τι μου έκανε εντύπωση, με σκοπό κάποια στιγμή να τα εκδώσω. Η ευαίσθητη εικονογράφηση της Λυδίας Ταξιαρχιώτη με έπεισε ότι ήταν καιρός να βγουν στο φως.

Νίκος Θερμός

Στη γειτονιά που κάθεσαι δεν πρέπει μοναστήρι
Γιατί 'σαι συ το κόνισμα και το προσκυντήριο

*Σαν τι το θέλει η μάνα σου τη νύχτα το λυχνάρι,
Οπόχει μεσ' το σπίτι της τ' Αυγούστου το φεγγάρι*

Της τριανταφυλλιάς τα φύλλα θα τα κάμω φορεσιά
Να τα βάλω να περάσω να σου κάψω τη καρδιά

